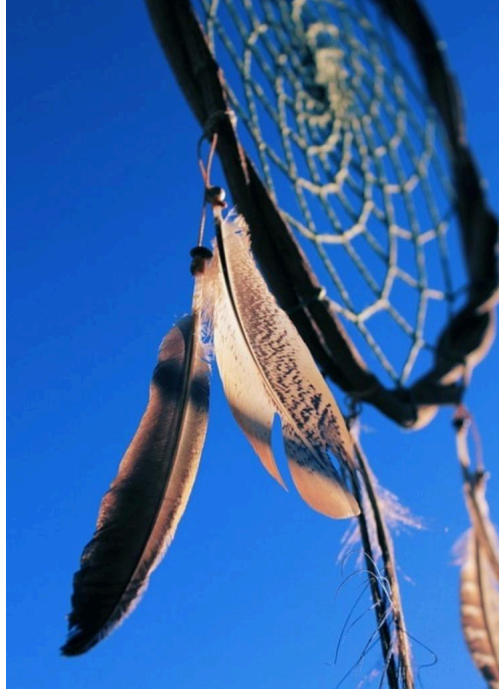


Düş Kırıntıları

– Mikail Dede · 10 Haziran 2020



Düş kırıntılarını ektim toprağa
gönül yapraklarımı savurdum tezat rüzgârlarda
cahilce sevdim seni her mevsim
cesurca saltanatını kalbimde sürdürdüm
tek vazgeçilmezimdin yalvardığım
sevdam diye diye
seninle doğdum seninle öldüm
bu idi tek patavatsızlığım
seninle yeşerdi gönül bahçem
seninle dizelere sığmaz sırlarım

sürüklendim poyraz yellerinde
kopan o fırtınaydın yüreğimde
gözlerine mühürlü mevsimde
yazdı sevdim dercesine kalemim
sensizliğe esir düştü tüm benliğim
gözlerine kul köle oldum sefil ayazlarda
ne olurdu bir tebessüm etseydin umutsuzluğuma
mürekkep olsaydın boş sayfaların beyazına
tütün kokusunda esen güz oldun
gecelerin buğusunda yüreğim talan
şimdi mehtabın şavkında tuttuğum binlerce dileksin
nefes de titreşen nice şarkıyım
şiiir hecesinde ağlayan viraneyim
güz gecesinde solan hayallerim
nice bedeller ödedim Azrail'e
bakmak için deniz mavisi gözlerine
ne demeli şimdi benden göçlerine
hüzüne serildiğim mevsim
güz tablosuna düşen iklim

anıp adını yanan meşaleyim
adını türkü bilip de suskunum
artık aşka minnet eden gölgem
harabe yığın mahzun yüreğim
anılar mezarıma güller ektiğim
ruhumla savrulduğum kalemde
çarpınan kelimelerin ölümünde
yüz çevirdiğim, sen artık,
yaşayan meftunsun şiirlerimde...